

Del 4 af 4

Onsdag den 1. august (Camping Jolly)

Jeg sov som en sten, men vågnede tidligt. At gå udenfor med en kop kaffe klokken halv syv – se solen stå op over bjergene og nyde stilheden! Wauw... Det var værd at køre efter.

Vores naboer havde pakket forteltet sammen dagen i forvejen. De kørte ved 8-tiden. Så var der pludselig rigtig meget plads. Til den anden side boede en familie som vores – 2 voksne og 2 børn – fra Holland. Jeg sad og kiggede rundt på de forskellige vogne og telte, hvor familierne var ved at vågne op.

Det var dér, jeg begyndte at kategorisere campisterne.

Der er "campingrotterne". De værste. De sidder inde bag deres fortelt hele dagen og lurere ud på resten af pladsen. De ser alt og følger med i det hele, men ingen må se, hvad de selv laver. Når der sker noget, stikker de hovedet op over teltkanten for at checke – og dykker ned igen, når de har konstateret, hvad der var gang i. De ligger typisk ud til vejen eller legepladsen.

Så er der "ekshibitionisterne". De vil gerne vise det hele. At de har alle de rigtige ting og udstyr. At de ser godt ud og har styr på alting. Mødrene tager kun en lille undertrøje og trusser på til toilethuset og fædrene tager opvasken hver dag.

Vi ser også eksempler på "privatisterne". Det er sådan nogen som os. Ofte nybegyndere. Vi er ret tilbageholdende. Trækker for, når vi skifter tøj og tysser på børnene for ikke at genere de andre. Hilser kun på andre, men snakker ikke så meget selv. Til gengæld bliver vi nærmest ekstatiske, hvis nogen gider at snakke med os. Hele familien følges for det meste ad og vi friserer os, inden vi går udenfor.

Modsætningen er "minglerne". De snakker med alt og alle. De spekulerer ikke så meget over, hvordan de ser ud eller hvilket udstyr, de har. Bare det kan bruges. De er hjælpsomme og deler gerne ud af deres viden om camping, som de har opbygget gennem rigtig mange år. De ryger som skorstene og bærer altid rødvinflasker i containeren, når de henter morgenbrød i kiosken.

Så er der enkelte "udenfor kategori". Det er f.eks. dem, der tager af sted, selvom de egentlig ikke har lyst. Far er lidt muggen i kanten, fordi han synes, at ferien kunne bruges bedre end at sætte fortelt op, tømme kemitoilet og se børnene svømme i poolen.

Mor prøver at holde sammen på det hele ved at holde forteltet pænt og spille Yatzy med børnene, så Far kan læse sin avis og drikke en øl i fred.

Endnu andre nyder deres otium i flere uger og mødes med ligestillede. De samler sig i små kolonier og snakker om, hvad de har plantet i haven i år og hvordan det mon ser ud, når de kommer hjem.

Det har ret stor underholdningsværdi at sidde og putte folk i kasser. Og jeg kan naturligvis ikke tilhøre "campingrotterne" – for jeg har ikke noget fortelt...

Midt på eftermiddagen satte jeg mig i én af vores positionsstole, lænede mig tilbage og ville lukke øjnene lidt. KRASCH! Stolen gav efter og hele ryglænet bukkede bagud. Metalstangen var knækket. Heldigvis nåede jeg at tage fra – ellers var de sidste celler nok røget ved slaget mod jorden. Ordet slankekur gav ekko mellem bjergene!

Det var noget rigtig skidt. Nu kunne vi ikke lige sidde udenfor og spise. Måske kunne vi finde en stol i byen i morgen – og ellers fandtes der vel større problemer i verden, som man kunne blive trist over...

Torsdag den 2. august (Pergine)

Vi havde besluttet os for, at vi ville ind til den nærmeste storby og købe en køletaske til 12 og 220 V. Vores køleskab vil ikke rigtig køre på strøm og kan faktisk kun holdes koldt, når det kører på gas. Det er ok om sommeren, hvor vi ikke bruger gas til at opvarme kabinen, men når det bliver koldt, vil det være et problem at få gassen til at række, hvis vi tager af sted i længere tid. En lille køleboks kan hjælpe til madvarerne og så kan det, vi drikker komme i køleskabet.

Vi gik ned på gaden, hvor vi havde set et busstoppested. Dagen forinden havde vi snakket med ham, der havde vist os på plads den første dag. Han sagde, at der lå et større butikscenter i en by ca. 10 km. væk. Pergine.

Da vi kom ned til busstoppestedet, kørte bussen forbi. Nå, ja...der kommer vel altid en sporvogn til. Det gjorde der også - blot 1 time senere.

Vi blev enige om at gå tilbage og spise en is og så lige få en busplan i receptionen (!) 45 min. senere gik vi derned igen.

Bussen kom faktisk nogenlunde rettidigt. Vi satte os ind og der kom en kontrollør og krævede penge for billetter. 3,5 Euro. Børnene kørte gratis. Jeg kan godt li' mentaliteten. Børn kører gratis og det er helt naturligt at holde for folk, der skal over et fodgængerfelt. Turen tog ca. 20 min. Det gik stille og roligt, men vi var lidt usikre på, hvor vi skulle stå af. Da vi så et byggemarked, stod vi af. Varmen bankede i ansigtet på os. Det var tungt og lummert. Der var enkelte skyer på himlen. Vi gik ind i byggemarkedet og det lignede faktisk Silvan til forveksling. Vi kunne ikke finde køletaskerne – og da vi fik spurgt skyldtes det, at der var udsolgt.

Videre til næste biks. Udsolgt. Vi fandt en i et supermarked, men det kunne kun køre på 12V og vi ville gerne ha' én, der kunne køre både 12 og 220 V.
Videre. Puha...

Ind i en elektronikforretning. Ejeren kunne ikke ét ord engelsk, men ved hjælp af fagter og lidt tysk fik vi spurgt efter en omformer, som kunne transformere 12 V til 220. Den kostede kun 5-600 kroner.

Videre. Tøserne synes, at det var varmt – men de brokkede sig ikke.
Vi gik og gik. Så fandt vi en togstation, hvor der også var en turistinformation, hvor vi kunne få et kort over byen. Der var kun 10 min. til indkøbscentret. Weee...

Centret lå ved siden af et byggemarked. Dér gik vi selvfølgelig ind først. Udsolgt. Finí.
Ind i centret. Dér fandt vi det rigtige, betalte overpris for det og gik lykkelige ud derfra. Vi var blevet sultne og fandt en lille pizzabar, hvor vi fik de lækreste pizzaer, jeg har smagt.

Turen tilbage mod busholdepladsen gik hurtigt. Jesper var lige et smut inde og købe en elkedel, fordi vi mente, at det også kunne spare lidt gas ved kogning af vand, når nu køleskabet også havde brug for gassen. Vi satte os på en bænk og ventede på bussen. Der kom 3. De havde alle lysskilte på fronten, der skulle gi' passagererne en indikation af, hvilken bus der kørte i hvilken retning. Vi blev alligevel lidt usikre og Jesper gik hen for at spørge en chauffør. Han sagde en masse på italiensk og Jesper satte sig tilbage på bænken hos os.

Der gik yderligere 5 min. og efter vores busplan skulle bussen afgå om 1 min. Jeg gik over til chaufføren, der nu stod og snakkede med en anden chauffør. Jeg pegede på busafgangen og kiggede på dem. Fanden tog ved den ene chauffør, som råbte noget på italiensk og trak os med over til en bus, der var ved at køre. Jeg havde siddet og læst på lysskiltet på bussen, men der var ingen indikation af, at den skulle i samme retning som os. Men det skulle den så alligevel... Vi kom med. En anden – tilmed en italiener – nåede samme bus – men kun fordi vi havde spurgt.

Bussen var propfyldt. Vi kom slæbende med køletaske, 2 poser og et par unger. Vi vandt ikke popularitetsprisen for turister lige dér. Til gengæld kørte vi gratis, da ingen tilsyneladende orkede at være konduktør.

Vel hjemme på Camping Jolly blev køleboksen sat til – og elkedlen. Og så røg alt, hvad der kørte på 220 V. Kanon! Jesper checkede HF-I relæet. Kiggede på sikringerne. Slog hovedstrømmen til igen. Stadig ingenting. *SUK*...det ville være svært at undvære. Ud til HF-I relæet igen. SÅDAN...puha. Det er de små ting, der tæller, men elkedel skal vi nok ikke forsøge os med igen så længe, vi er langt hjemmefra.

Vi konstaterede i øvrigt, at vores nye naboer – en ældre mand og dame i en toplækker Hymer helintegreret autocamper med air condition und alles – havde sat vores markise lidt ned og foldet vores stole sammen, da det var begyndt at blæse op, mens vi var væk. De var ikke hjemme, til at vi lige kunne sige tak for hjælpen, så det måtte vente.

Pigerne tog mod til sig og gik over for at være med til at danse i Miniklubben. Det var et sted, skråt overfor vores plads, hvor 4-5 voksne lavede forskellig underholdning for ungerne 3 gange om dagen. De startede kl. 10 med at klippe og klistre, kl. 16 var der forskellige fysiske udfoldelser og kl. 20 var der danseshow.

Vi kunne se dem fra camperen og de så ud til at ha' det sjovt. De kom hjem ret udmattede og faldt hurtigt i søvn.

Jeg sov til gengæld ikke godt om natten. Det var varmt og fugtigt. Pludselig vågnede jeg ved den velkendte lyd. "Tap, tap, tap...". Det regnede sgu! Jeg hev en bluse på og ville ud og hente vores håndklæder. Jeg nåede at få 2 af dem ned, da himlen blev lyst op af et kæmpe lyn efterfulgt af et gigantisk tordenskrald. Håndklæder måtte være håndklæder. Jeg skulle ikke lige stå derude. Det buldrede og bragede i en times tid. Af og til så meget, at hele bilen rystede. Den mindste vågnede og steg ned fra alkoven. Hun blev puttet i vores seng og jeg bestemte mig for lige at holde mig vågen, indtil det værste var overstået.

Det tog en times tid – med rumlen og bumlen..og vi overlevede ☺

Fredag den 3. august (Jolly b good)

Tordenevejret havde rensset luften og regnen havde fået støvet til at holde sig lidt i ro. Det var en skøn morgen. Selvom jeg ikke havde sovet så meget om natten, følte jeg mig alligevel frisk da klokken blev 8. Stod op, lavede en kop kaffe og nød solopgangen.

Pladsen vågnede langsomt op og de første begyndte at gå mod toiletbygningen i lyserøde Clogs, tandbørster og håndklæder. Dagen i dag skulle udelukkende være pigernes. De skulle ha' lov at lave, lige hvad de ville og de fik lov at sætte den fulde dagsorden. Dette havde vi aftalt dagen i forvejen som en slags "betaling" for at de tog med til byen og opførte sig eksemplarisk.

De ville i Miniklubben. De løb derover lidt i 10 og vi sad ved camperen og holdt øje med dem. De så ud til at hygge sig meget, selvom de ikke kunne forstå alt, hvad der blev sagt.

Ved middagstid spiste vi lidt frokost og gik bagefter til badesøen. Forinden havde tøserne øvet sig på at sige "We think you saved our chairs from the wind. Thank you." De gik ind til naboerne med 2 mozartkugler og sagde tak for hjælpen. Sådan gør en ægte privatist!

Pigerne havde fået svømmet en del på ferien, men var tilsyneladende ikke det mindste trætte af vandet. De sprang ud fra badebroen og dykkede og jeg er nødt til at indrømme, at jeg også synes, at vandet var rart. Man kunne se bunden og det lugtede ikke af sure sokker, som søvand af og til gør.

Klokken 16 ville ungerne gerne tilbage til Miniklubben. De skulle ned til søen og lege.

Vi gik ned på caféen for at prøve at komme på nettet. Jeg havde lovet min Mor at sende en mail med en indbydelse, og den ville jeg gerne ha' ud af hovedet. Samtidig ville vi også gerne lige checke nyheder og vejr. Vi skulle snart træffe en beslutning om, hvor næste stop skulle være – og indtil videre havde turen drejet sig om vejret, så det kunne den lige så godt fortsætte med.

Efter 15 min. og et glas juice kunne jeg ikke længere holde tanken ud om, at mine tøser var nede ved vandet og jeg sad på et sted, hvor jeg ikke kunne se dem. Jeg er rigtig dygtig til at hidse mig selv op med historier som Madeleine og diverse drukneulykker. Jeg er egentlig heller ikke tilhænger af hverken Mini- eller Bamseklubber eller hvad de nu hedder, som sørger for underholdning til børnene, så forældrene kan få lidt fred. (Og ja – det bliver hårdt for mig at skulle gi' slip!)

Jeg gik ned til vandet for at kigge på, at ungerne legede. Det så sjovt ud og de hyggede sig vældigt. De havde stafetkonkurrence på græsset og bagefter skulle de fylde vandflasker op, som de skulle tømme i en spand - kun ved at holde på flasken med knæene.

Det så sjovt ud og pigerne hyggede sig. Jesper var i mellemtiden kommet ned til søen. Efter 1 times tid gik vi tilbage til camperen.

Vi gik med op og se dem danse om aftenen. Egentlig var det meningen, at Jesper og jeg ville ha' taget os en aften dukkert i solnedgangen. Noget slukøret måtte min tålmodige mand endnu en gang konstatere, at pylregenet stadig er større end romantikgenet hos mig. Jeg er blevet skræmt over alle de grumme historier om misbrugte og bortførte børn, fordi forældrene ikke prioriterede rigtigt. Jeg véd udmærket godt, at man ikke kan gardere sig mod alverdens ulykker ved at overbeskytte sine børn, men Jesper og jeg skal nok få masser af muligheder for at bade i solnedgangen, når den tid kommer, hvor ungerne ikke gider os længere...hvis vi til den tid stadig kan bevæge lemmerne hurtigt nok til at holde os oven vande...?

Vi blev og vi så pigerne danse i over 1 time, hvorefter vi gik op efter en is til at køle ned på inden sengetid.

Da vi sad udenfor og nød aftenluften, slog det mig pludselig: Der var slet ingen myg! Jeg plejer at blive hårdt ramt, hvis der bare er 2-3 myg i en kilometers omkreds, men jeg havde ikke set skyggen af én af de små møgflyvere. Måske lidt spøjst, når man tænker på, at vi lå tæt på vandet og at der var masser af nåletræer rundt omkring... Sikkert noget med den globale opvarmning *G*

Lørdag den 4. august (Farven er jollyrød)

Jeg sov længe! Helt til kl. 8.30.

Jeg vil ikke påstå, at jeg er A-menneske, men når jeg er på ferie, sker der ét eller andet med min krop. Måske får den hvilet så meget i løbet af dagen, at den ikke har behov for ret megen hvile om natten. Og det er ikke fordi, at natten er fuld af aktivitet... Da kun en 3 cm. ikke-lydtæt campingvæg skiller os og offentligheden samt en god affjedring og ungerne i alkoven, sættes der en naturlig begrænsning for lysten til natlige udfoldelser...især når man tilhører "privatisterne".

Maria hentede morgenbrød. Hun og hendes søster er et par seje tøser. De er ikke så bange for at prøve noget nyt og de stoler meget på hinanden og os. Maria fik 5 Euro, tog sin håndtaske og spadserede ned i kiosken. Hun havde lært, at rundstykke hedder "Sämler" og "schoko-croissant" er en croissant med chokoladefyld. Hun er altid kommet tilbage med det rigtige.

Imens redte vi andre seng, ryddede lidt op og dækkede bord....indendørs! Øv!
Vi spiste morgenmad og snakkede om, hvor turen skulle gå hen, når eventyret på Camping Jolly sluttede dagen efter. Pigerne ville gerne til Bøsøre. En hyggelig campingplads med både indendørs swimmingpool, badestrand og stor legeplads ca. 20 km. syd for Nyborg. Vi var der sidste år og det var en rigtig god oplevelse. Jeg ville frygtelig gerne ha' været forbi Berlin, men med den seneste rute, vi havde valgt, var det for langt at køre. -Og på trods af min nye opfattelse af afstande, VAR det for langt. Der var ca. 1.500 km til Fyn og noget længere, hvis vi valgte at køre omkring Berlin.
Det blev selvfølgelig til Bøsøre. Vi kunne bruge de sidste 3-4 dage dér og så stadig ha' et par dage til at vaske tøj og ordne camperen, når vi nåede helt hjem. Jeg sad dog stadig med en fornemmelse af, at jeg gerne ville ha' gjort et stop eller to i Sydtykland.

Pigerne ville gerne i Miniklubben igen kl. 10. Faktisk kom nogle af de voksne derfra rundt på pladsen og sagde godmorgen. Vi snakkede længe med dem og da den ene sagde, at han kunne finde på at komme på Roskilde Festivalen næste år, fik han min mailadresse og besked på, at han kunne skrive til os, hvis han skulle til Danmark. Didum didum...

Pigerne gik med derover og jeg fik muget ud i kabinen. Der er ikke meget plads og man skal være en smule striks med at holde orden, for ellers er det helt umuligt at finde noget. Jeg kan også godt li', at det ikke knaser, når man går rundt derinde, så der blev også lige fejtet.

Vi havde aftalt at gå op i den nærliggende by, Levico Termé, og kigge på forretninger. Så kunne vi spise aftensmad deroppe og pigerne kunne nå tilbage og danse kl. 20.

Pigerne var blevet lidt røde på næserne og skuldrene. Jesper's hud var skiftet til kobberød og jeg lignede bare en stor, glad grissebasse i badedragt. (Lisa synes, at det var vældig sjovt at smøre min ryg ind i rigtig meget solcreme og så tegne på den bagefter. Jeg synes, det var vældig afslappende, men det ser sgu spøjst ud bagefter).

Det var varmt. 32 grader i skyggen og en jævn stigning opad. Vi stoppede ved det nærliggende supermarked og købte noget solcreme og drikkevarer.

Det var en hyggelig lille by, men alt for præget af campingpladsens gæster og ældre turister, der boede på et stort hotel i selve byen. Alle bevægede sig meget langsomt med stokke og gangstativer. Mange forretninger solgte de samme ting og underligt (!) nok til de samme priser. Vi købte ikke rigtig noget, men gik ind på en restaurant og spiste noget mad, der

heller ikke er en nærmere beskrivelse værd, inden turen gik tilbage – men denne gang nedad.

Vi købte ind i supermarkedet på vej hjem, så vi havde lidt frugt og brød til turen mod Danmark.

Vi nåede tilbage på pladsen 19.40. På vej hjem havde vi besluttet, at vi ville køre om natten. Men det var der jo længe til, at det blev...!

Vi skulle dermed afregne m.v. og være ude fra Camping Jolly inden kl. 23. Vi gik ind i receptionen, hvor det efter et stykke tid stod klart, at de kun tog kontanter på dette tidspunkt, at vi havde til kl. 20 til at få dem hævet, hvor receptionen lukkede og at vi pludselig havde MEGET travlt!

Vi småløb ned til camperen, fik hevet strøm fra og markise ind. Jesper skulle nå op i byen, hæve 200 Euro og nå retur igen på 10 min. Ellers måtte vi vente til næste morgen med at køre. Pigerne og jeg begyndte at lukke luften ud af bademadrasserne, men pludselig blev det alt sammen for meget for Lisa. Hun begyndte at græde ved tanken om, at hendes Far måske ikke nåede tilbage – ja, måske kom han aldrig mere. Jeg kom til at smile lidt ved tanken (selvfølgelig ikke fordi jeg ønskede, at han ikke kom tilbage!!) fordi det gik op for mig, hvor ilde stedt jeg i givet tilfælde var. Min taske og pung lå i camperen og det eneste, vi sad tilbage med, var et campingbord, 3 stole og 2 badedyr...

Han kom heldigvis tilbage og nåede at checke os ud. Han blev familiens store helt den aften. (Ehmm, det har han jo selvfølgelig været hele tiden, men stjernen fik lige en ekstra tak!)

Pigerne gik over for at danse, mens Jesper og jeg pakkede de sidste ting. Vi gik over for at hente pigerne og købe den sidste jolly good isvaffel.

Hjemturen begyndte kl. 21.30. Jesper ville gerne køre hele turen i ét stræk og vi regnede ud, at vi kunne være på Fyn næste morgen kl. ca. 9.00. Sådan nogle beregninger holder

sjældent stik – og især ikke, når det er os, der foretager dem sammen med Krølle-Beta – og det gjorde de selvfølgelig heller ikke denne gang.

Søndag den 5. august (Point of return)

Pigerne faldt ret hurtigt i søvn. Jeg hjalp Jesper med at komme ud på motorvejen mod Brennerpasset og Innsbruck og så faldt jeg i søvn ved 1-tiden. Jeg vågnede ved 4-tiden. Bilen holdt stille og Jesper havde også lukket øjnene lidt. Jeg registrerede det blot og sov videre. Klokkeren 6 vågnede jeg igen. Jeg følte mig ret udhvilet og krøb ud foran og kiggede på Jesper, der så en lille smule brugt ud. Jeg kunne konstatere, at vi var nået til det sydlige Tyskland og dermed var vi kørt gennem Østrig på klods. Uha! Men man får altså ikke meget for pengene alligevel i dét land udover en fin rytmeboks: Gadunk, gadunk, gadunk.

Jeg blev allernådigst overladt rattet, da vi nåede omkring München. Nu var Mouldermanden træt og ville sove. Han lagde sig om på sofaen i kabinen (sikke en tillid, hva-be-har!?) men samtidig vågnede den ældste og satte sig ud på forsædet ved siden af mig. Hun startede en talestrøm, som kun Lotte Heise kan præstere tilsvarende. Snakkede i én uendelighed om den drøm, hun havde haft, om at det stadig var godt vejr, at det havde været en god tur indtil videre og bla bla bla. Jesper stak pludselig hovedet frem. "Hold så MUND!", kom det. Med et skævt smil, for det var helt afsindigt, som hun plaprede. Der blev stille et øjeblik. 3-4 minutter. Så startede hun igen. Efter en times tid gav Jesper op. Han mumlede noget om, at ønske sig drengebørn, isolationsfængsel og sætninger, der indeholdt ordene "øde" og "ø".

Vi holdt nogle få pauser og ramte grænsen ved Flensburg ved 14-tiden. Vi fik noget dyrt og ikke særlig lækkert mad på den første tankstation, vi mødte i Danmark. Vi har vist i øvrigt ikke været specielt heldige med de kulinariske oplevelser indtil videre. Kun de få gange jeg selv har været chefkok, har det været en udsøgt oplevelse. Spaghetti med pølser og ketchup går man jo sjældent galt i byen med?

Vejret var til gengæld dejligt. Sol og varme. God, dansk lummerhede og langt bedre end det, vi kørte fra. Der havde faktisk været højt solskin hele vejen op igennem Tyskland, så vi kunne godt ha' gjort et stop eller to – piv – men no bad feelings. Og det er jo ikke min stil at vade i noget!

Jeg kørte ind på parkeringspladsen til Bøsøre efter en spøjs tur gennem nogle små, smalle veje, hvor jeg havde lidt svært ved helt at bedømme bilens bredde (!) men stadig uden at lave skader. Tror måske nok, at Jesper ind imellem følte et vist ubehag ved tanken om at få en stor gren ind igennem forruden.

Gensynsglæden var stor. Pigerne løb med det samme ud på legepladsen. Vi checkede ind og bad om en plads tæt på vejen, så det ikke generede så mange, hvis vi gerne ville køre ind og ud af pladsen. Min søster og svoger havde truet med at sejle til Fyn, hvis det kunne passe i deres planer og hvis vi alligevel var derovre.

En plads lige foran toilet-, bade-, og opvaskebygningen. WoW. En masse leben og vandringer frem og tilbage over plænen, hvor der til gengæld ikke boede andre. Naboerne skråt overfor var "rotter" og ved siden af dem et par "exhibitionister". De spillede Yatzy og drak rødvin. Ikke noget galt i det. Men når man efter hvert slag råber "Arrrj, altså! Jeg tror, at du snyder dér!", så kan det blive en smule anstrengende. Det var i øvrigt også dér, grillfesten blev holdt den efterfølgende dag, hvor de blev pivstive – men ikke fordi, jeg holder øje.....

Vi fik pakket ud, lagt presenning og jeg fik gjort bilen lidt i stand. Sendte en SMS til min søster om, at vi var landet og at vi blev nogle dage. De var på Sejerø men ville sejle til

Nyborg dagen efter, hvis vejret blev en smule bedre. Det blæste ret meget (jeg har ikke så meget forstand på sejlervejre og sekundmeter), men solen skinnede og det var lunt.

Lidt at spise, en tur på stranden og mærke vandet, som ikke inviterede til en badetur, en Breezer og så til køjs. Det havde været en lang tur – men igen: Vores to fantastiske piger har klaret de lange køreture helt utroligt. Ingen sure miner, ingen brokkerier og en tålmodighed, der rækker langt ud over, hvad man kan forvente af dem.

Mandag den 6. august (Bøsøre-Svendborg-Fåborg-Bøsøre)

Vi tog en komplet åndssvag beslutning næste dag. Om morgenen fik jeg en SMS fra min søster om, at det stadig blæste for meget til, at de ville sejle over Storebælt. Nå, bedre (eller mindre) vind morgen...forhåbentlig.

Vi ville køre til Svendborg og besøge en campingbutik for at se, om vi kunne finde nogle nye stole, en grill og nogle kiler. Vi havde stadig kun trækloдserne, som var begyndt at irritere os – og vores medcampister, som fik en god mundfuld diesel, hver gang vi skulle køre bilen op på klodserne.

Ungerne fik lov at løbe på legepladsen indtil frokost, hvor vi skulle køre. De havde jo lige præcis behov for (endnu) en dødssyg køretur hen til et sted, som var omtrent ét af de mest kedelige steder for børn at opholde sig. Jeg tror, at vi strakte deres tålmodighed til det yderste denne dag!

Vi fandt campingshoppen og blev straks mødt af en smilende ejer. "Ka' je' jælp' mæ noe"? Jow, deet. Vi snakkede meget frem og tilbage om stolene. Jeg kunne godt tænke mig en rigtig forstadsliggestol med fodskammel, men min mere modebevidste mand drømte om Outwell siddekomfort med plads til en øl i armlænet. Nå, ja. Selvfølgelig fik han sin vilje (husk, hvad blomster kan gøre!!), men uheldigvis havde forretningens ejer ikke flere på lager. Ærgerligt, Sonny boy! Så kunne vi i stedet kigge på en grill. Vi havde lært, at man simpelthen er nødt til at have en lille grill, hvis man skal kunne begå sig i miljøet.

Nogle har en gasgrill, andre en større Weberagtig model og endnu andre en lille engangslignende ting. Jeg ønskede mig en Cobb. For indviede er yderligere forklaring unødvendig. Uvidende og interesserede kan læse mere her: <http://www.cobb.dk/> Uvidende og uinteresserede kan springe over.

Jeg fik min Cobb og sikkert også et brev fra banken. Vi købte også et par smarte kiler i campingmoderigt orange. Vi ringede til vores vejrprofet og spurgte, om han kunne finde en campingforretning i Fåborg. En adresse og et godt grin - og så kørte vi videre. For første gang begyndte pigerne at mumle noget om, at det var pænt kedeligt, dét vi havde gang i. Jesper og jeg blev enige om, at de havde ret.

Vi kom til at bruge hele eftermiddagen på at køre rundt efter ting, som vi kunne have fundet, når vi kom hjem. Men hva' – man vinder ikke dem alle sammen. Heller ingen stole i Fåborg – men til gengæld 4 Dannebrogflag i 2 størrelser til at klistre på alkoven. Røvsygt, men det havde irriteret mig på hele turen, at andre troede, vi var hollændere. Med et stort, dansk flag på bilen, burde ingen tage fejl fremover. Jeg synes, at vores flag er flot – men jeg gad godt ha' en god forklaring på, hvorfor vi skal beholde vores valuta?

På vejen hjem handlede vi i Føtex, så vi kunne prøve vores nye grill om aftenen. Og så bliver det vist ikke mere provinsielt og camping-Danmark-agtigt?

Jeg var vist i dårligt humør. Ærgerlig over at have spildt dagen på sådan en omgang pjat. Vi havde ikke engang set byerne. Både Fåborg og Svendborg skulle være smukke steder, men det véd vi så stadigvæk ikke lige noget om!

Pigerne rendte på legepladsen. De havde fået et par veninder, men de skulle hjem den efterfølgende dag, så der blev ikke knyttet de store bånd.

Jeg havde lovet dem, at de kunne komme i badelandet efter aftensmaden og her reddede Jesper mig igen på strengen. Jeg var træt. Eftervirkningerne af de mange kilometer var ved at indfinde sig.

Jeg vaskede op, gjorde grillen ren og ordnede i camperen. Så satte jeg mig ned og startede på rejsebeskrivelsen. Når oplevelserne bliver så komprimerede, kan det være svært at skelne dem og dagene fra hinanden, så hvis man skal skrive, bør man gøre det forholdsvis kort tid efter – eller helst dagligt under ferien.

Da de andre kom tilbage fra badeland, sad vi lige og snakkede lidt og så var det i seng. Vi håbede på en positiv melding fra sejlerfolket i morgen.

Tirsdag den 7. august (Efterdønninger)

Der tikkede en SMS ind fra min søster om, at de var på vej til Nyborg. Kanon! Vejret var fint og det blæste heller ikke meget. Vi spiste noget morgenmad og var virkelig lang tid om at komme i svingninger. Afmatningsfølelsen fra i går, var desværre ikke forsvundet, men jeg glædede mig til at se min søster og svoger – og se den nye båd i funktion.

Efter morgenmad og et spil minigolf (som nok er det mest dødssyge spil i hele verden, når man ikke kan finde ud af det!!) var vi i Nyborg ved 14-tiden. Skipperen stod på kajen og røg en cigaret. Vi fik parkeret bilen og pigerne sprang ud af døren. Den så flot ud båden, som den lå og vippede lidt frem og tilbage. Min søster så godt ud. På trods af manglen på solskin havde hun alligevel fået den dér sejlerbrune farve i ansigtet... Vi ligner hinanden – og nu også på, at solen ikke kan skinne ind på rynkerne omkring øjnene. Vi har begge 10-12 hvide striber, der strækker sig ud fra hvert øje. Jeg opdagede det sidste år. Jeg kunne pludselig MÆRKE rynkerne. Måske skulle vi overveje et skud Botox til næste år – eller bare blive inden døre?

Nå, skide være med det. Tanken om, at jeg ligner Tollundmanden, inden jeg fylder 50, blev skudt væk igen.

Vi snakkede i ét væk om, hvordan turen havde været. De havde haft lidt bøvl med småting i starten – og så havde vejret ikke lige indbudt til de lange ophold udenfor havnebassinerne. Men det var en god båd og den kunne sejle stærkt, hvis der var behov for det. F.eks. når man skal krydse dønningerne fra Molsfærgen.

Vi gik en tur op i selve Nyborg by. Hyggeligt sted. Den ældste fik nogle Jumbobøger, som vi fandt hos en antikvar. Hun er helt vild med Anders And. Vi fandt også en Lassiebog til den yngste og 2 De 5 bøger. Antikvarhandleren var til og med sjov (!). Han henledte venligt vores opmærksomhed på, at han også havde "voksenbøger", som han kaldte det.

Bemærkningerne fæg frem og tilbage og vi spruttede af grin, da vi gik ud. Den yngste fik desuden et par nye pink klip-klappere – dog ikke hos antikvaren.

Jesper og svoger forsvandt ind i en tøjforretning, mens vi kiggede på sko. De kom ud derfra – i ens piratbukser! Yndigt. Vi fandt også et par solbriller til Jesper. Han havde haft et par på hele ferien, der fik ham til at ligne en flue, men de her klædte ham. Han og svogeren kom ud fra butikken – i ens solbriller!de må alligevel ha' savnet hinanden....!?

Svogeren gik ind for at købe nogle T-shirts og fandt nogle med gigantisk V-udskæring. Gudskelov stod Jesper af dér.

Vi spiste på havnegrillen og fik en kop kaffe på båden.

Jeg tænkte, at det følte rigtig at slutte ferien, som den startede. Vi kørte forholdsvis tidligt hjem, da vi ikke ville køre alt for sent ind på pladsen, men aftalte forinden, at vi ville komme forbi igen næste dag – måske til en sejltur, hvis vejret tillod det.

Tilbage på pladsen kørte vi camperen (vi skal ha' fundet et navn til dyret!) elegant op på 2 orange kiler. Vi kaldte til familieråd og blev enige med pigerne om, at vi ville checke ud og køre hjem næste dag, når vi havde været forbi deres moster og onkel i båden.

Pigerne virkede udmattede og glædede sig vist til at komme hjem.

Onsdag den 8. august (gensynsglæde)

Jeg vågnede ved, at de første medcampister begyndte at vandre mod toilettet. Krunsch, krunsch, krunsch sagde stenene på stien. En lille pige græd og en far forsøgte at trøste, indtil tålmodigheden slap op (forholdsvis hurtigt...) og han råbte, at hun bare skulle flette næbbet og skrubbe ud at børste tænder.

Et par stoppede op udenfor camperen og snakkede højt om, at hvis de skulle ha' sådan én, skulle den i hvert fald være nyere og pænere, men at vores Cobb-grill var smart. Det sædvanlige par satte sig på bænken udenfor opvaskerummet og spiste morgenmad. 2 damer med helt hvidt, affarvet hår og 2 børn. De spiste alle deres måltider dér.

Resten af familien vågnede efterhånden op og camperen begyndte at rumstere. Vi fik lidt at spise, pakkede resten af udstyret (med lidt hjælp fra en venlig fyr, der hjalp Jesper med at få de tilbageværende stole i tagboksen) og så var der afgang. Jeg checkede ud, betalte og fik en bemærkning fra receptionisten om, at det var en dag tidligere end planlagt. Jeg undskyldte og sagde, at der ikke var mere sol tilbage. Ehm... den lader vi bare stå.

Min søster og svoger tog imod på broen og vi myldrede ned i båden. Redningsveste på og så deruda! Det var dejligt at mærke vinden i ansigtet. Det var varmt så snart solen var fremme, men koldt når der kom en sky. Svogeren ga' den gas ud til Storebæltsbroen. Der stod en stakkels fisker i en gummibåd, som måtte fortrække ind bag en bropille, for ikke at blive søsyg. Det var også nogle seriøse bølger, der blev skabt i kølvandet. Jeg dukkede mig en smule og talen faldt på, hvad en "rigtig" sejler er. De, der sejler med sejl, synes selvfølgelig ikke, at motorbådene er rigtige sejlere. Min søster fortalte, at hvis man sejler med sejl, lægger man sig aldrig udenpå en motorbåd ved kajen, hvis der ikke er flere ledige pladser.

Efter en lille times tid, lagde vi igen til i Nyborg. Vi var blevet sultne og gik op i byen for at finde et sted, hvor vi kunne spise, inden vi fortsatte til Sjælland.

Valget faldt på en lille kro, hvor vi kunne sidde ude. Min svoger ryger (som den eneste – for vi stoppede jo for 8 måneder siden...klap klap) og det var rart, hvis han kunne ryge sine cigaretter uden at genere os andre alt for meget. Han fik i øvrigt af samme årsag det glatte lag af vores unger. Vi håber, han snart stopper så søløvehosten forsvinder.

Pigerne fik en omgang stegt flæsk og de andre spiste æggekage med flæskesvær på. Ehmmm...det var jeg ikke lige til, så jeg bestilte en lun leverpostej. Vi spiste, det begyndte at regne og SÅ var det slut.

Vi begav os mod camperen, sagde farvel og så gik turen over broen. Næste stop var en tur forbi min anden søster, hvor min Mor også befandt sig. Vi ville lige ind og sige hej – og i

øvrigt hente vores cykelstativ, som også stod der. Det var også hyggeligt og efter en kop kaffe og en overordnet beskrivelse af turen, gik det videre mod min lillebror.

Han og fruene havde købt campingvogn, mens vi var væk og den måtte vi lige forbi og se. En Dethleffs Camper 540 (tror jeg nok...). Min fætter har også købt én, blot en Hobby ét-eller-andet, så nu er der lagt i varmeovnen til, at hele familien kan indtage campingpladserne rundt om i landet. Be scared!

Det er en rigtig flot vogn, de har købt. Spritny. Og den er stor. Min bror så lidt træt ud ved tanken om at skulle lære at køre med den, bakke den på plads, når de kommer til et nyt sted for ikke at snakke om opsætning af fortelt. Sidstnævnte har givet os andre mange muntre timer på diverse campingpladser, når vi har set familier være tæt på opløsning, selvmord og skilsmisser, mens forteltet sættes op. God underholdning!

De ville en tur til Enø i weekenden og forsøge sig.

Endelig hjemme. Klokken lidt i otte om aftenen parkerede vi camperen på vejen. Min førertalte bror havde udvist den venlighed at tømme vores postkasse og lige checke huset, mens vi var væk. Jeg konstaterede hurtigt, at jeg vist havde glemt at sige de gyldne ord "husk at vande blomsterne"...

Vi fik tømt camperen på en time, der blev lagt rent på sengene, et langt ikke-tidsbestemt og møntkrævende bad og så faldt vi alle sammen om.

Torsdag den 9. august (Hverdagen truer!)

At sove i sin egen seng igen kræver også tilvænning. Og vi havde pludselig fået et problem, som vi ellers ikke havde haft hele ferien. Jeg vågnede op med 22 mygstik, den ældste havde indkasseret 17 og den yngste 28. Jesper havde ikke været genstand for nattens blodbad. Ikke ét eneste stik havde ramt ham. Hvis nogen kender forklaringen på det, er de meget velkomne!! Jeg under ham bestemt, at han er sluppet – men jeg ville da også gerne selv være foruden.

Vi gjorde status. Vi har kørt en smule over 5.200 km. Inden vi tog af sted, kalkulerede vi med ca. 2.500. Det havde været en rigtig god tur, men den havde i høj grad båret præg af vores totale mangel på planlægning. (Det vil også klart fremgå af de kontoudtog, der dumper i postkassen den næste tid). Udgangspunktet havde været, at vi gerne ville se solen i ferien. Det kom vi bestemt også til. Vores ældste datter har af samme grund døbt camperen "Solvognen" og det kan også blive det eneste pejlemærke for den næste sommerferie.

For at være sikre på, at turen har levet op til alles forventninger, blev spørgsmålet stillet: Ville vi gøre det samme igen? Svaret var entydigt. JA! Og vi gør det igen. Til næste år. Nu ved vi lidt mere om, hvad bilen kan. Vi ved, hvad vi kan (og især hvad Krølle-Beta IKKE kan) og det har sendt ambitionerne på himmelflugt. Sicilien? Nordkapp? Eller bare Skagen i efterårsferien? Én ting er dog sikkert. Pigerne bliver taget med på råd og efterhånden som de bliver ældre, tror jeg, de vil synes, at det bliver mere og mere interessant – indtil et vist punkt, hvor de måske vil hade os for IKKE at tage på den seje chartertur til La Santa Sport. Vi får se.

Fredag den 10. august

Jesper og pigerne tog i biografen kl. 14 for at se "Min skøre familie Robinson". Jeg er ikke særlig vild med tegnefilm, så jeg fik lov at blive hjemme og gøre rent efter et par nætter, der

kunne gi' inspiration til den næste store skrækfilm: "Blodsugerne i soveværelset". Der blev klasket i omegnen af 50 myg, der efterfølgende sad rundt om på vægge, vinduer og i loftet. Klamt. Med vores modangreb lykkedes det os at holde stik-raten nede på 2 til mig og 1 til hver af pigerne. Men for fanden da! Som om jeg ikke ser opsvulmet ud i forvejen!

Jeg har brugt en del tid på at skrive om vores ferie. Det har jeg gjort, hver gang vi har været af sted. Det er et stort arbejde, men pigerne har haft meget glæde af det efterfølgende. Hvor meget kan man huske, når man f.eks. er fra 5-7 år? Beskrivelserne hjælper med at huske og det er (for det meste) også sjovt at læse om sig selv...og efter de selv har lært at læse, er det kun blevet endnu sjovere.

Lørdag den 11. august (så er det næsten slut)

Vi måtte jo til Enø og se brormands campingvogn i udslået stand. Af sted igen. Det var rigtig underligt at køre i vores almindelige bil. Det var pludselig som at sidde i en Ferrari...næsten...ehmm...nå, men vi kom ned til campingpladsen og fandt min bror, svigerinde, moster og onkel i forteltet. Det så hyggeligt ud. Pigerne løb over til deres kusine, der gav den gas på hoppepuden.

Min fætter og hans kone, der jo også lige havde købt en vogn, kom også forbi – dog uden vogn. Ren campingidyl....måske lige indtil det begyndte at regne. Der er noget teknik med, at kanterne på forteltet skal lægges udover underlaget men ind under gulvtæppet eller noget i den retning (én af grundene til, at vi købte autocamper i stedet for campingvogn – min tålmodighed rækker ikke til dén slags finesser!). Det var ikke lige sket, så pludselig begyndte det at blive vådt indenfor. Vi fik hurtigt tørret op og lagt diverse lag korrekt, så skaden blev minimeret. Man skal lære hele livet...

I øvrigt kunne min bror berette om en utrolig og overraskende stor hjælpsomhed, da de kom og skulle møve vognen ind på plads, så ikke en lyd om egoister og jantelov her.

Da det blev aftensmadtid besluttede vi at køre hjem igen og klaske myg.

Søndag den 12. august (så er det slut)

Sidste dag. Prøve ikke at sove alt for længe. Mislykkedes. Ud at handle til madpakken. Total mangel på lyst til at se og lugte til makrel næste morgen kl. 7...

Om eftermiddagen kom fætteren og familie. De var i nabolaget og ville lige vise deres vogn frem. Den er kæmpeflot, smart og godt indrettet. Det var rigtig hyggeligt og pludselig var det blevet aften uden, at vi havde opdaget det. Ungerne kom for sent i seng, men mon ikke det går?

Puha....og tak til dem, der orkede at læse så langt!